

Don Quijote

povestit copiilor

de Rosa Navarro Durán

cu ilustrații de
Francesc Rovira

DON QUIJOTE DE LA MANCHA

Într-un sătuc oarecare din Mancha, al cărui nume nu vreau să mi-l amintesc, trăia, nu cu foarte multă vreme în urmă, un nobil nici prea tânăr, nici prea bătrân. A avea vreo cincizeci de ani, trupul subțire, picioarele mari și osoase și chipul plin de riduri. Îi plăcea să se trezească dis-de-dimineată și să plece la vânatoare.

Unii spuneau că numele său de familie ar fi fost Quijada sau Quesada, alții, că s-ar numi de fapt Quijana. Dar asta nu are importanță în povestea noastră.

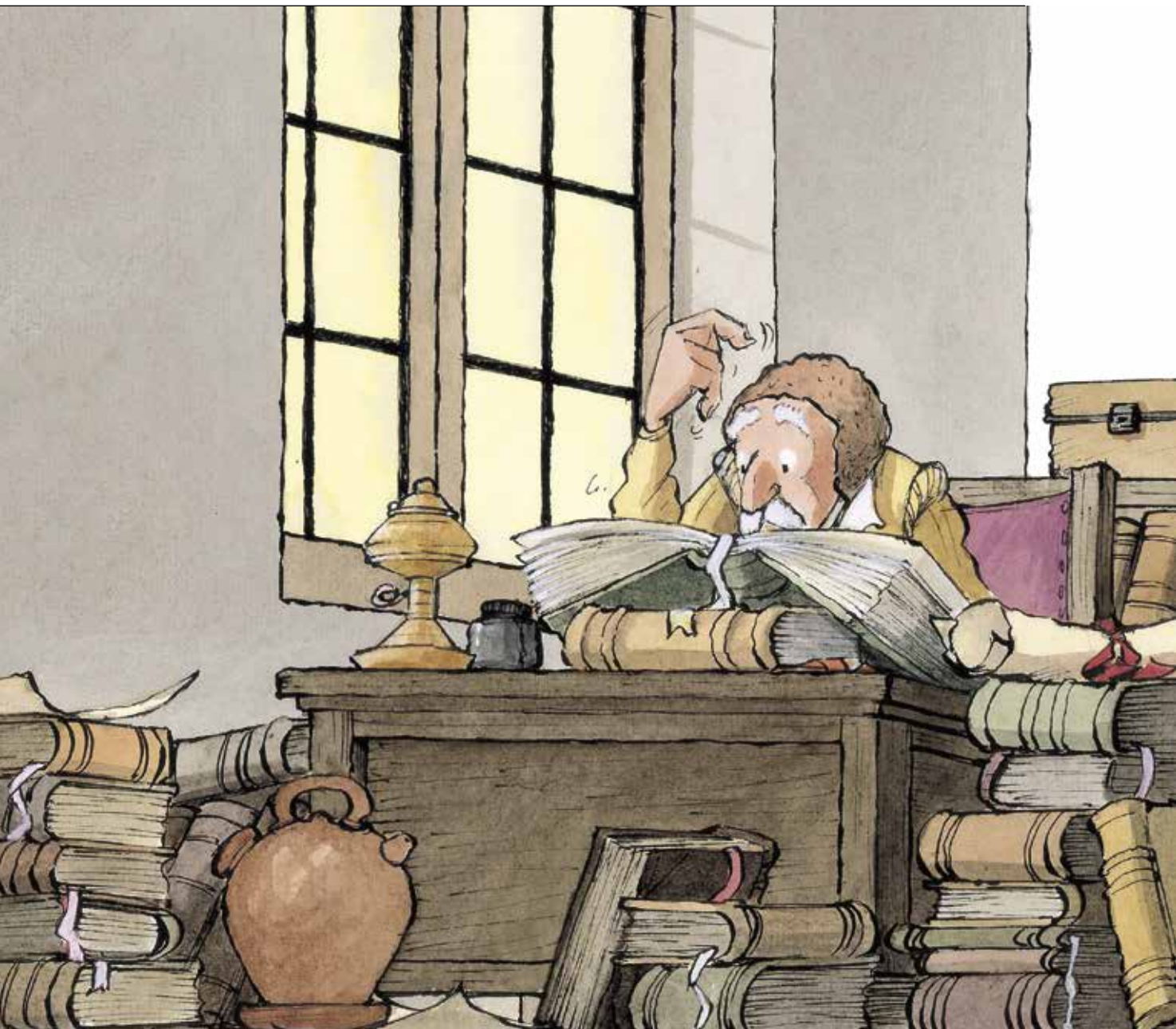
Petrecea ore întregi citind cărți despre marile isprăvi cavale-rești. Atât îi plăceau aceste povestiri, încât curând se lăsă și de vânatoare. Nu-i mai păsa de nimic în afară de cavalerii săi. Ba chiar ajunsese să își vândă pământurile, pentru a cumpăra cât mai multe cărți.

*Petrecea ore întregi citind cărți
despre marile isprăvi cavalești*

9

Citea zi și noapte despre fantasticele aventuri ale cavalerilor de poveste și ajunsese să creadă că toate se întâmplă aieva: că într-adevăr există uriași și vrăjitori, dueluri și bătălii. Îi detesta pe cei răi și îi admira pe cei viteji.

Atât de departe s-a lăsat purtat pe meleagurile basmelor, că s-a hotărât să devină și el cavaler rătăcitor, întocmai eroilor săi. Voia să devină cunoscut pretutindeni și să îi ajute pe cei nevoiași.

Însă pentru a deveni cavaler rătăcitor, avea nevoie de trei lucruri: arme, cal și o domniță pe care să o apere.

A găsit armele străbunicilor săi, ascunse prin ungherele casei. Erau pline de rugină, însă le-a curățat și le-a lustruit. Și-a dat seama că are nevoie de un coif cu vizieră, care să îi protejeze capul. A decupat un coif de carton, apoi, ca să-i măsoare rezistența, i-a dat două lovituri cu sabia. Bineînțeles că l-a făcut ferfeniță! Așadar, a făurit unul mai trainic, cu bare de metal pe dinăuntru, dar de data aceasta nu l-a mai încercat, fiindcă nu voia să îl rupă. S-a dus să își vadă calul, care era numai piele și os, și a hotărât să îi pună un nume potrivit cu noua funcție. Au trecut patru zile până să găsească numele de *Rocinante*, care i s-a părut falnic și demn: astfel, toată lumea avea să știe că

*A găsit armele străbunicilor săi,
ascunse prin ungherele casei*

11

înainte fusese o simplă mârtoagă*, dar acum era cea mai vitează mârtoagă din lume. Și au mai trecut opt zile până și-a găsit numele de cavaler: a hotărât că-și va spune Don Quijote de la Mancha, fiindcă *quijote*, care semăna cu numele său de familie, se mai spune și la piesa de armură care protejează pulpele. Și cum eroul nostru se născuse în Mancha, nu i-a fost greu să adauge acest nume titlului său, întocmai cum făceau cavalerii din cărți. Unul dintre preferații săi, marele Amadis, își adăugase și *din Galicia* la nume, pentru a face cinste patriei sale. Și el avea de gând să facă la fel, numindu-se Don Quijote de la Mancha.

Așadar, avea arme, cal și nume. Însă și-a dat seama că îi lipsește ceva foarte important: o domniță pe care s-o îndrăgească. Fiindcă atunci când va învinge în luptă dreaptă uriași și cavaleri – cum desigur avea să se întâmple – îi va trimite la domnița lui iubită, căreia îi vor cădea la picioare și îi vor povesti cum au fost înfrânți de marele Don Quijote de la Mancha.

Pe dată și-a amintit că se îndrăgostise cândva, demult, de o țărăncuță dintr-un sat vecin. Se numea Aldonza Lorenzo. Iată domnița la care se va gândi zi și noapte!

Mai trebuia doar să-i dea un nume pe măsura unei prințese sau contese.

---

* În spaniola veche, *rocinante* însemna „mârtoagă“. (N. red.)

*Și au mai trecut opt zile
până și-a găsit numele de cavaler*

13

S-a tot gândit și s-a răzgândit, până s-a hotărât să-i spună Dulcinea del Toboso, fiindcă Dulcinea semăna, de departe, cu Aldonza, care trăia în Toboso.

DON QUIJOTE, CAVALERUL ÎNARMAT

Într-o frumoasă dimineată de iulie, la crăpatul zorilor, fără să-i spună nimic nepoatei sale sau gospodinei care se ocupa de casă și care locuia cu ei, cavalerul s-a înarmat. Apoi a pus șaua pe Rocinante, a încălecat pe spinarea lui, a ieșit din ogradă și a pornit-o spre câmpie.

A început astfel să umble încolo și-ncoace, tare fericit că a fost atât de ușor să devină cavaler rătăcitor. Deodată, i se puse un nod în gât, fiindcă își dădu seama că nu era încă un astfel de cavaler, căci nimeni nu îl binecuvântase cu acest rang. Iar asta însemna că nu putea lupta cu cei care îi ieșeau în cale.

Dezamăgirea lui era atât de mare, încât mai avea puțin și renunța la toată aventura. Totuși, hotărî să roage pe cineva să îl

*Pe înserat, calul și călărețul erau
frânți de oboseală*

15

binecuvânteze cu rangul de cavaler cât mai curând cu putință, cum citise el că se întâmplă în cărți.

Au mers toată ziua fără să li se întâmple nimic interesant, spre deznădejdea cavalerului. Ardea de nerăbdare să-și dovedească în luptă puterea și vitejia!

Pe înserat, calul și călărețul erau frânți de oboseală.

Nu după multă vreme și nu foarte departe de drumul pe care mergeau, Don Quijote văzu un han, care lui i se păru a fi un castel nemaipomenit, aidoma celor din poveștile cu care își împuiase capul. Își imagină – sau, mai degrabă, văzu aievea cu ochii minții – că hanul are turnuri crenelate și un pod care se ridică peste șanțul cu apă care înconjoară castelul. Și spera ca un pitic să sune din trâmbiță, cocoțat pe metereze, anunțând astfel sosirea unui cavaler.

Întâmplarea făcu ca un porcar, care umbla să-și adune rătanii, să sufle într-un corn, iar lui Don Quijote îi păru că aude întocmai trâmbița așteptată. Așadar, cavalerul intră în castel.

Ce frică pe biete slujnice care trebăluiau pe lângă birt când au dat cu ochii de dânsul! Dorind să le liniștească, cavalerul a început să le vorbească așa cum citise în cărți:

– Nu vă temeți, preacinstite domnițe!

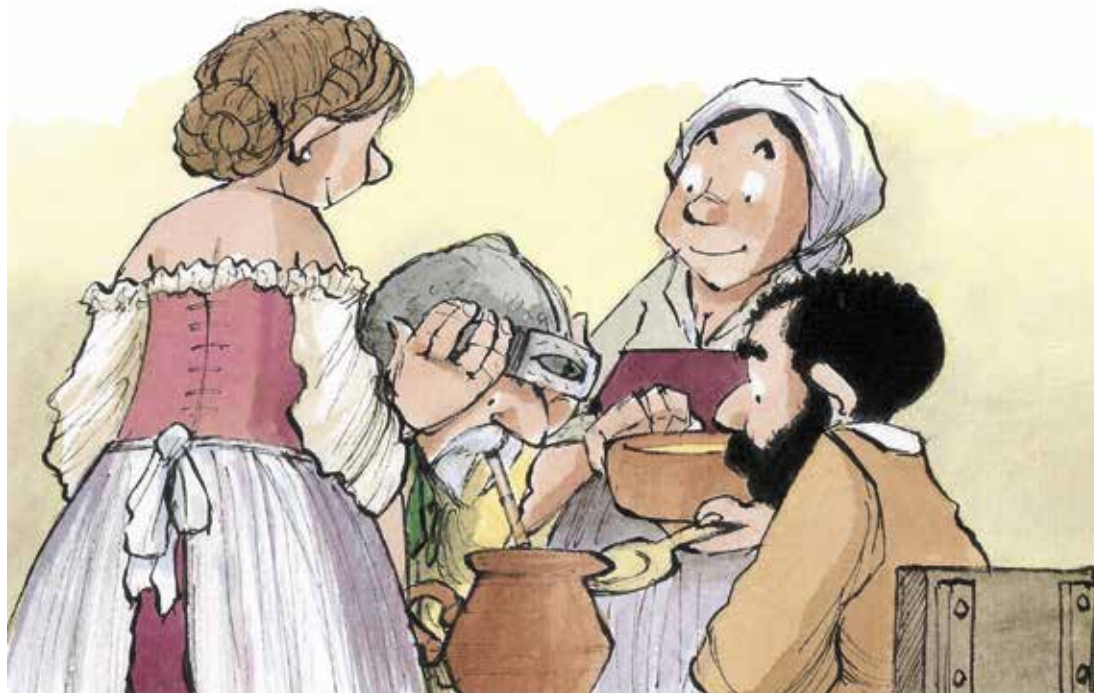
Ele, auzind aceste vorbe și văzându-i veșmântul, trecură de la spaimă la veselie, ceea ce îl supără pe Don Quijote.

Noroc că atunci ieși hangiul. Măsurându-l din priviri pe cavaler, se gândi că omul nu o fi tocmai întreg la minte. De aceea, îl întâmpină cu vorbe blânde și îi oferi găzduire. Don

Quijote crezu că hangiul este stăpânul castelului și acceptă cu plăcere.

Femeile îl ajutară să-și dea jos armele, însă nu reușiră să îi scoată coiful, fiindcă și-l prinsese de cap cu niște panglici verzi, pe care le înnodase bine și pe care acum refuza să le taie.

Cum trebuia să-și țină viziera ridicată, avea nevoie de ajutorul femeilor pentru a mânca, iar ele îi duceau lingura cu bucate la gură. De băut era mai greu, însă hangiul luă o trestie și-o găuri, înjghebând un fel de pai.

Și cum lui Don Quijote i se părea că se ospătează într-un nemaipomenit castel, ajutat de domnițe delicate, se gândi că acolo i-ar plăcea să fie uns cavaler. Așadar, îi ceru stăpânului castelului să facă onorurile.

Hangiul, și el mare amator de povești cu cavaleri, se învoi.

Eroul nostru petrecu noaptea veghindu-și armele. Le puse pe o troacă aflată în apropierea unei fântâni. Apoi, înarmat cu scutul și lancea, începu să se plimbe în jurul fântânii.

Se lăsase o noapte înnorată, însă luna plină mai străpungea din când în când văzduhul cu razele ei.

Unui cărăuș dintre cei care stăteau la han îi veni ideea să-și adape măgarii. Fără să stea pe gânduri, se apucă să dea la o parte armele care acopereau troaca.

Don Quijote, văzându-i îndrăzneala, îl avertiză amenințător:

– Oh, tu, oricine ai fi, cavaler obraznic, care vrei să pui mâna pe armele celui mai viteaz dintre rătăcitori! Ai grijă să nu atingi ce nu-i al tău, de nu vrei să-ți pierzi viața în urma îndrăznelii tale!

Când cărăușul, nebăgându-l în seamă, luă armele și le aruncă cât colo, cavalerul nostru îl pocni în cap cu coada de lemn a lăncii.

*... îl pocni în cap
cu coada de lemn a lăncii*

19

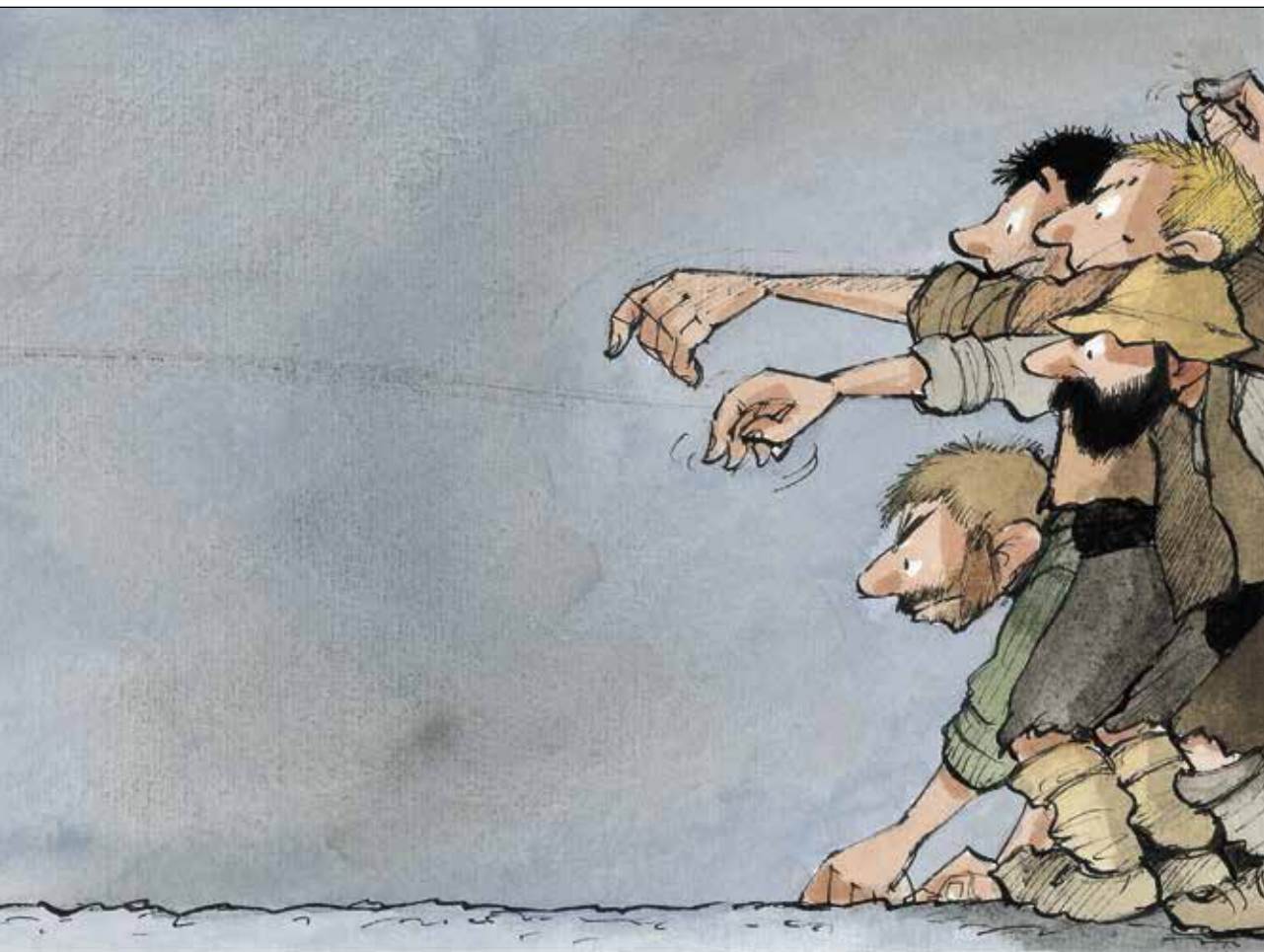

Urletele de durere ale bietului cărauş îi trezică pe ceilalţi oaspeţi ai hanului, care începură pe dată să arunce cu pietre în cavaler. Don Quijote încercă să se apere, dar fără să se îndepărteze de arme.

*... îi treziră pe ceilalți oaspeți ai hanului, care
începură pe dată să arunce cu pietre în cavaler*

21

Hangiul le strigă să îl lase în pace pe bătrân, fiindcă e nebun. Cavalerul îi numi pe toți „trădători“ și spuse că hangiul e un stăpân necioplit, fiindcă își lasă supușii să umilească astfel un cavaler rătăcitor.